

בלבבי

ארבע מצוות

פניני תורה

השיעורים הרב זמינים ב"קול הלשון"
USA 718.521.5231 | לארשי | 073.295.1245

החפץ לקבל את העלון השבועי בדוא"ל,

ישלח בקשה לכתובת:

bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי דרך הפקס

יש לשלוח בקשה למספר: 03-5480529

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום באופן הבא:

מרכז הצדקה

ישראל: טל: 1-800-28-28-28

USA: טל: +972-2-5025580

צריך לפרט

קרן 4387 - בלבבי משכן אבנה

לפרטים נוספים ולהרשמה והקדשות

bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

לשמיעת שיעורי הרב שליט"א

ב'קול הלשון' במספר ישיר:

ישראל 073.295.1245

USA 718.521.5231

ליצירת קשר בכל ענייני הספרים:

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'

טלפון: 052.763.8588

פקס: 03-5480529

ת.ד. 34192 ירושלים 9134100

bilvavi231@gmail.com

תוכן

- ד כח השלשה של אסתר להפקיע כוח השלשה של המן
- ד עומק כח ההכנה
- ה הגילוי של פורים
- ו פורים - לטעום חיי עוה"ב
- ז פורים - הגילוי שיש רק צד אחד
- ז עמלק יש לו אחיזה בתפיסת "שלשה"
- ח סעודת פורים - מחיית עמלק ע"י גילוי ה"אחד" בלי דעת
- י גילוי השער הנ' בפורים
- יב התכלית של נכנס יין יצא סוד בפורים - לגלות ההויה שבנפש

התגלה ה'פורים' מכוח הפרו ורבו של דגים. וכנגד העוברים, שזה זמן עיבורו של כלב נ' יום, "יעשו עץ גבוה חמישים אמה ויתלו את מרדכי עליו", כנגד כך התגלה מהלך של אדר חודש מעובר. יש כאן גזירה של המן להשמיד להרוג ולאבד מכוח מזל של דגים, מזל של דגים שאינם רואים פני חמה וע"י כן הוא רוצה לכלות את בני ישראל.

עומק כח ההכנה

נתבונן יותר להבין את גדרי הגזירה של המן הרשע. שורש של מי שמצאנו שנבלע, שדג בלע אותו זה היה אצל יונה הנביא. "וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה". מה זה "וימן ה'", אומר רש"י דברי חז"ל "וימן לשון הזמנה". בעומק 'המן' נקרא המן שהוא רוצה לבלוע את ישראל זה דג גדול שרוצה לבלוע דג קטן עליו נאמר "וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה", זה ה"וימן" א' ה' זה המן שרוצה לבלוע. כל המן הוא מלשון הזמנה מלשון הכנה, זה לשון של "וימן" "המן" לשון של הזמנה לשון של הכנה.

כל ההכנה אבי אבותיו של המן עמלק עשו, יעקב אבינו מכין את עצמו למלחמה שלושה דברים, תפילה דורון ומלחמה. מהו שלושת החלקים של ההכנה למלחמה עם עשו? תורה זה הצד של הקרבה, מלחמה זה הצד של הריחוק, תפילה שלא יהרוג ושלא יהרג, אלו הם ההכללה של שני הצדדים. כל הכנה מורכבת משלושה חלקים, מהצד של הקרבה, מהצד של הריחוק ומהצד הממצע ביניהם.

כשאסתר מבקשת "צומו עלי שלושה ימים לילה ויום", מהו שלושה ימים, הכנה של שלושה ימים. כל ההכנה של שלושה ימים כמו שנתבאר שלושה דברים שלושה ימים שהשורש שלהם הוא אחד, זה להכין את הדבר לצד של הקרבה לצד של הריחוק ולצד האמצע. זה הצורה של הסעודה שזימנה אסתר את המן הרשע זה מהתפיסה של הדורון שבדבר. מאידך היא זימנה את עצמה למלחמה, "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". ואופן של התפילה של אסתר שנתפללה "צומו עלי שלושה ימים לילה

כח השלטה של אסתר להפקיע כוח השלטה של המן

אסתר שלחה למרדכי "צומו עלי שלושה ימים לילה ויום ואף אני ונערוטי אצום כן". היא צמה שלושה ימים, אומרים חז"ל מדוע דווקא שלושה ימים, אין הקב"ה מעמיד את הצדיקים בצרה יותר משלושה ימים. לכן דייקא אסתר ביקשה צומו עלי שלושה ימים לילה ויום ואף אני ונערוטי אצום כן, שע"י כן צדיק מצרה נחלץ.

מוצאים בחז"ל בכמה וכמה מקומות של מי שלא עמד בצרה יותר משלושה ימים. אחד מהבנים שחז"ל מביאים מי שלא עמד יותר משלושה ימים זה יונה הנביא כאשר בלע אותו הדג, הוא נמצא במעיו ג' ימיו ולאחר מכן הוא פלט אותו. אומרים חז"ל כשם שהיה באסתר את אותו בחינה של שלושה ימים כך גם נאמר ביונה הנביא שלושה ימים שבלע אותו הדג.

הכוח של המן הרשע של גזירת המן להשמיד להרוג ולאבד, "הפיל פור הוא הגורל לפני המן, שמח שמחה גדולה", אומרים חז"ל מדוע הוא שמח שמחה גדולה, כיון שהמזל של חודש אדר הוא דגים ודגים בולעין זה את זה, וע"י כן היה הסברא של המן לבלוע את ישראל בחינת דג גדול שבולע דג קטן.

אבל ביתר דקות, כאסתר אומרת "הצילה נא מיד כלב יחידתי", עמלק המן שנקרא כלב, היא צמה שלושה ימים כמו שאומרים רבותינו כנגד אכילת הכלב ששוהה מזונותיו במעיו ג' ימים. חז"ל אומרים שזמן עיבורו של כלב נ' ימים. מין חיה וזמן עיבורו נ' ימים. דגים ועוברים, אומרת הגמ' בנדרים, שהם לא רואים פני חמה, דגים בלועים בתוך המים ועובר בלוע במעי אימו.

היא צמה שלושה ימים לילה ויום לבטל את הרצון של המן לבלוע את ישראל כדגים. התולדה, שניים אינם רואים פני חמה דגים ועוברים, התולדה של הנס מה פעל, כנגד הדגים התגלה הפרו ורבו,

חז"ל מדוע הוא נקרא ממוכן כי הוא מוכן ומזומן לפירעון, לפורענות. המן, שורשו "המין העץ אשר אכלת", הוא מעמיד תפיסה של גילוי שמה שלבסוף הוא נתלה על העץ אמת שזה עצת חרבונא זכור לטוב, אבל מכוח מה הוא נתלה על העץ, מכוח עצת ממוכן בראשית של דבר, כי הוא מוכן ומזומן לפורענות, הוא ממוכן, מוכן ומזומן לפורענות.

"וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה", אומרים חז"ל שזה היה דג שמוזמן לכך מששת ימי בראשית. בששת ימי בראשית היה שני שלבים, קודם חטא אדם הראשון ולאחר חטא אדם הראשון. קודם חטא אדם הראשון האדם היה מוכן ומזומן לחיי העולם הבא. "לשם יחוד קודשא בריך הנני מוכן ומזומן", קודם חטא אדם הראשון מצד עצם יצירתו כדי שיכנס לסעודה מיד, ההתגלות של הדבר הייתה ע"י שצורת יצירתו עומדת ומוכנת להיכנס לחיי העולם הבא.

משעה שאכל אדם הראשון מעץ הדעת טוב ורע, "המין העץ אשר אמרת לבלתי אכול ממנו", נסתלקה ממנו ההכנה לטוב ומכאן ואילך הוא ממוכן ומזומן לרע. זה נקרא המן. המן מגלה את עומק ההסתלקות של בריאת אדם הראשון שמזומן לסעודה מיד והוא מעמיד אותו באופן שהוא מוכן ומזומן לפורענות, 'ממוכן', "ויאמר אחד מן השרים ממוכן".

הגילוי של פורים

לפי זה להבין מה עומק האור שמתגלה בימי הפורים. "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע". לענייננו דידן השתא, כל דעת היא הכוח של האדם להכין את עצמו לדברים. לשון ברורה כלשון הפסוק "וידעת היום והשבות אל לבבך, כי יצר לב האדם רע מנעוריו". והם הוא רוצה להעמיד את עצמו באופן של הצטרפות לקדושה הוא צריך הכנה. מה ההכנה שהוא עושה, "וידעת היום והשבות אל לבבך". מדוע נצרך דעת להשיב אל הלב? כי מאז חטא אדם הראשון מידבק בו

ויום ואף אני ונערוטי אצום כן", צום תפילה, לעמוד בשלושה החלקים של ההזמנה להילחם עם המן.

אבל למעשה האם זה היה צורת ההצלה שניצלו מהמן כסדר? לא. על אף שהיא קמה ואמרה "איש צר ואויב המן הרע הזה, המן נבעת". אבל סדר ההצלה כמפורש במגילה היה הרי לאחר מכן שהמן נדחף על אסתר, "ועצתו של ממוכן לתלות על העץ". הרי שלמעשה בפועל מי הביא לידי נקודת ההצלה למחיתו של המן (וגבורתו) אף ממוכן. הוא זה שמכוח כך מגיעה נקודת ההצלה.

להבין, יש את חרבונא שמציע את הדבר לתלות את המן. אבל מאיפה זה מגיע לתלות את המן? מה "ממוכן" שבהמן. מחלוקת דברי חז"ל אם הוא נקרא גם ממוכן או שהוא היינו אך.

המן - "המין אשר אמרתי לבלתי אכול ממנו אכלת", כלשון הגמרא בחולין, כלומר, יש כח שנקרא בבריאה הכנה, להכין. מהו אותו כח שנקרא הכנה? הכנה עניינו שני דברים שאחד מהם אינו דומה לזולתו, צריך להכין אחד לשני. בשני דברים שמעיקרא כל אחד מהם דומה לזולתו, לא צריך להכין אותם אחד לשני, הם כבר עומדים מוכנים לדבר בעיקרה.

מאז שאדם הראשון אכל מעץ הדעת טוב ורע, אז האדם לא מוכן לטוב אלא הוא מוכן לרע. בשעת אכילת אדם הראשון מעץ הדעת קודם לכן כלשון הגמ' בסנהדרין בל"ח הוא נברא ביום השישי כדי שיכנס לסעודה מיד, הוא נברא באופן שהוא יהיה מתוקן לסעודה מיד. בלשון חז"ל זה נקרא "מזומן לחיי העולם הבא". מוזמן לחיי העולם הבא זה מי שחי את המציאות שלו שהוא מוכן לעולם הבא, הוא צריך הכנה, הוא כבר מזומן ומוכן לעולם הבא.

כל שני דברים שלא תואמים אחד לשני זה האבחנה של המן "המין העץ" הוא מסלק את מציאות ההכנה שמכאן ואילך בשעת אכילתו של אדם הראשון מעץ הדעת טוב ורע, הוא לא מוכן יותר לדבר שהוא טוב, אלא הוא מוכן לרע. אומרים

נקרא 'עולם הבא' - הוא מה שבא לאחר מכן, איך אפשר לגלות שזה במדרגה שהוא מוכן ומזומן לדבר על אף שהדבר עדיין לא בא? הרי כל זמן נקרא זמן מחמת שהדבר מזומן לאותו דבר, אבל דבר שמחוסר זמן אז בדקות הוא מחוסר זימון הוא מחוסר הכנה.

פורים מגלה את העולם הבא שנמצא כבר כאן בעולם הזה. ונמצא שבפורים האדם מחובר לעולם הבא בעולם הזה, מצד כך הוא כבר נמצא, שהוא כבר לא צריך הכנה, כי הוא כבר נמצא בדבר עצמו. זה עומק ההארה של המשתה ושמחה שמתגלה בפורים. ימי הם הפורים הם מגלים את העתיד בהווה, אבל הם מגלים כאן פנים פנימיות שהאדם לא מעמיד את עצמו כי צריך הכנה לקדושה, אלא הוא עומד כמות שהוא ומוכן למציאות של קדושה.

קודם החטא, כמו שנתבאר, האדם היה מוכן לקדושה ללא הזמנה ללא הכנה, אלא עצם מציאותו הייתה דומה ושווה למציאות של הקדושה וע"י כן הוא היה מצטרף לסעודה מיד. החטא פעל לא רק שהוא לא מזומן לקדושה אלא המן ממוכן מוכן לפורענות הוא מזומן להיפך.

פעולת הנס של ההצלה של פורים, הנס של ההצלה של פורים פעלה שלא רק שלא מוכנים ומזומנים לרע שלהשמיד להרוג ולאבד, הפיל פור הוא הגורל לפני המן להשמיד להרוג ולאבד, מכוח מה חל הפור להשמיד, מכוח הממוכן ומזומן לרע. אז יש לו כח להשמיד. לכן גם גורל שהוא בלי דעת יכול להפיל גורל על כליה של הכנסת ישראל מכוח הממוכן שבו שהוא מזומן לרע, אז גם בדבר שמעבר לדעת יכול לחול מציאות הרע.

כשמתגלה אם כן ההצלה ביום הפורים מהמן, אז ההצלה של אותם ימים היא סילוק של הממוכן ומזומן לרע וחזרה למדרגה של מוכן ומזומן לחיי העולם הבא ע"י ההצטרפות של אור הפורים בפועל כאן השתא בעלמא דידן.

היצר הרע שנעשה בחלל השמאלי לב ערל, מכאן ואילך עבודת האדם היא להכין את עצמו שיהיה ראוי להצטרף לקדושה, זה "וידעת היום והשבות אל לבבך".

בפורים שמתגלה המפלה של המן הרשע, מתגלה שהאדם לא צריך להזמין את עצמו לקדושה אלא הוא ממוכן ומזומן כמו שהוא היה בראשית בריאתו של עולם. בראשית בריאת האדם מעיקרה האדם היה ממוכן ומזומן "המין העץ אשר אמרת לבלתי אכול" סילק אותו מאותו הכנה שהוא מוכן ומזומן לסעודה, כאשר יש מפלת נחש וחוזר ומתגלה האור של קודם החטא, אז מתגלה שהאדם מוכן ומזומן לדבר בלי להכין את עצמו אלא הוא עומד מוכן לאותו דבר מעיקרה.

הסעודה שאנחנו אוכלים בימי הפורים ימי משתה ושמחה, זה אותה סעודה שהיה מוכן ומזומן אליה אדם הראשון אילו לא חטא, ואותה סעודה אנחנו טועמים בימי הפורים. ה"ימי משתה ושמחה" ע"י שחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע, אז הוא מופקע מהחטא של עץ הדעת, אז הוא חוזר ומזומן לסעודה שהייתה מוכנת עבורו אילו הוא לא חטא.

אבל זה לא רק מחמת שנסתלק החטא ולכן הוא חוזר למקום של קודם החטא לסעודה. אלא בדקות כמו שנתבאר זהו מחמת שהוא חוזר למדרגה פנימית שהוא לא נצרך בהכנה אלא הוא מזומן לחיי העולם הבא.

פורים - לטעום חיי עוה"צ

כל המועדים הם זכר לעבר ליציאת מצרים. פורים, כדברי חז"ל כידוע מאוד הוא מאור דלעתיד לבוא. יש עבר יש הווה ויש עתיד, זה שלושה חלקים. הג' מועדים הם בהשרשה להעתיק מהעבר להווה, פורים הוא להעתיק מהעתיד להווה. המציאות של ימי הפורים שהם העתקה של העתיד להווה זו הסעודה של ימי משתה ושמחה שמתגלה בפורים. הגילוי של המוכן ומזומן, הרי עולם הבא

פורים – הגילוי שיט רק נד אחד

פורים וההצטרפות שהוא מצרף את האדם לעולם הבא, הוא מעמיד אותו באופן שאין שלושה צדדים. המלחמה של יעקב עם עשו שיש דורון שיש תפילה ושיש מלחמה, אבל בעומק בעמלק נאמר "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". משאר אומות העולם אפשר לקבל גרים זולת עמלק, לשיטת הרמב"ם ושיטת רוב הראשונים אי אפשר לקבל גרים מעמלק. הגדרת הדבר בעומק, כל שבעה אומות שאפשר לקבל מהם גרים, אז כל פעם שיש מלחמה גם יש צד של דורון. מה עומק הדורון, שמביא לידי התגיירות של גרים שנכנסים לכנסת ישראל.

במלחמה שמתגלה עם עמלק אין שם פנים בעומק של דורון. הפנים הפנימיות של המלחמה עם עמלק של מלחמה לה' בעמלק מדור דור, המלחמה הזו מגלה שאין שלושה חלקים אלא יש רק צד אחד מול עמלק, מלחמה. כל שאר השבעים אומות מתגלה שיש שם שלושה צדדים, מלחמה צד אחד, דורון צד שני, תפילה נקודת אמצע. בעומק של המלחמה בעמלק שזה מצד המלחמה לה' בעמלק מדור דור אין שלושה צדדים.

בדקות יותר, עמלק כידוע בגימטריא "ספק". הוא יוצר שני צדדים, ובכל שני צדדים אז יש אמצע שממצע בין שניהם. נמצא שעצם כך שבכל מלחמה יש שלושה צדדים, זה גופא קליפת עמלק. כשנאמר "מלחמה לה' בעמלק מדור דור" אצלנו, יש עבר יש הווה ויש עתיד, יש שלושה זמנים, אז גם כל מהלך של מלחמה בנוי משלושה חלקים, דורון תפילה ומלחמה.

אדם לעולם בנוי משלושה חלקים, לשון הגמ' כידוע "שלושה שותפים יש באדם אביו אימו קודשא בריך הוא". מצד כך כל פעולה ופעולה שהאדם פועל הוא פועל מכוח אביו הוא פועל העזר כנגדו הוא פועל השראת השכינה קודשא בריך הוא שנותן בו את החלקים שהוא נותן בו, ומצד כך כל פעולה ופעולה שהוא פועל בעומק הוא פועל משלושה חלקים. לכן גם כאשר הוא ניגש למלחמה מונח בה

שלושה חלקים דורון תפילה ומלחמה. אבל זה לא התגלות רק במדרגת המלחמה, זה גילוי של העומק של מעמקי צורת יצירת האדם שלעולם כל פעולה שהוא פועל כח הפועל בנפעל זה מחמת שהוא נפעל מכוח שלושה, אז כל פעולה ופעולה שהוא פועל בעומק הוא פועל בשלושה חלקים. העולם עומד על שלושה דברים, תורה עבודה גמילות חסדים, דין אמת שלום וכו', לעולם כל תפיסת הקיום הוא נקרא אבחנה שנקראת שלושה. זה ג' אבות.

כשמתגלה אבל בעמלק "מלחמה לה' בעמלק מדור דור", כאן מתגלה פעולה שלא באה במהלך של שלושה חלקים, כאן מתגלה פעולה של ה' יתברך אצלו העבר ההווה והעתיד אחד, ובדקות אין את החילוק של השלוש, זה המהלך של שורש המחיה של עמלק.

עמלק יש לו אחיזה בתפיסת "שלשה"

המן, אומרים חז"ל, כשנפל גורל על חודש אדר שמח כי זה מזל דגים, אומרים חז"ל צורת ההליכה של דג זה כשלשלת, זה הצורה של כל הגילוי של המלחמה שבאה באופן של שלוש, מלחמה באופן של שלוש אין שמה אופן לנצח את עמלק. אי אפשר לנצח את עמלק רק באופן של "זכור את אשר עשה לך עמלק, לא תשכח, מחה תמחה", כי כל פעולה ופעולה שהאדם פועל היא עם שלושה חלקים, אם היא עם שלושה חלקים אז כבר עמלק נגע שמה מכוח הספק שלו אז הוא לא מחה את עמלק. "מלחמה לה' בעמלק מדור דור", זה מלחמה ממי שהוא אחד ושמו אחד, מכוח כך יש מלחמה שאפשר לנצח את עמלק. אין אפשרות שהאדם ינצח את עמלק, רק הוא יתברך שמו.

לפי זה להבין, כשמתגלה שאסתר אומרת צמה "צומו עלי שלושה ימים לילה ויום אף אני ונערותיי אצום כן", זה מלחמה שאסתר באה להפקיע את המהלך שנקרא שלוש, דברי רבותינו כידוע הרי התענית של הג' ימים היה בתחילת פסח התענו ג' ימים ולא אכלו לא מצה ולא מרור ולא קיימו את

מצרף את העבר עם העתיד של העולם הבא. כאן מתגלה שזה אחד. אין עבר הווה ועתיד, אלא הכל אחד. זה עומק ההתגלות של פורים.

פורים מגלה שאין את האבחנה רק של שלושה ימים. בחיצוניות של פורים, שתחילת הנס נעשה מכוח הסעודה, אז יש כאן תחילה של שלושה. אבל בעומק זה אחד.

מקרא מגילה, מתנות לאביונים, ומשלוח מנות - המצוות הללו בפורים צריכים להיעשות עם דעת, אלו הם שלושת המצוות שנעשים עם דעת, לקרוא את המגילה עם דעת, משלוח מנות איש לרעהו עם דעת, מתנות לאביונים עם דעת. לאחר מכן, מה שמבואר בפוסקים, "משתה ושמחה", "חייב איניש לבסומי עד דלא ידע", זה כבר החלק של המלחמה לה' בעמלק. זה החייב איניש לבסומי עד דלא ידע.

מצד ה"מחה תמחה זכר עמלק" שנמסרה לאדם, לעולם המלחמה שלו היא באופן של שלושה חלקים. מצד כך גם לאסתר כביכול יש חלק בהצלה, אבל לא מחיה גמורה, ומצד כך יש שלושה מצוות ביום, קריאת המגילה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. זה שלושה מצוות שהם ביחס למצוה של מחה תמחה את זכר עמלק, מעשה אסתר שהזמינה את המן לסעודה שיש כאן את שלושת החלקים כמו שנתבאר.

אבל מצד ה"מלחמה לה' בעמלק", מצד כך מתגלה ה'ממוכן' שהעבר והעתיד ממוכנים ומצורפים יחד, האופן הזה של העבר והעתיד שמצורפים יחד מגלים את האחד. מצד כך יש לנו דין של משתה, ששם נאמר "עד דלא ידע". זה שני החלקים במצוות היום של פורים. סדר של גילוי של מצוות שמונחים משלוש דברים, וסדר של גילוי שמונח מכוח אחד. כלפי ה"מחה תמחה" זה סדר של גילוי של שלושה

המצווה של ליל התקדש החג. ג' רגלים הראשית שלהם, פסח "צומו עלי שלושה ימים זה להסתלק מהמציאות שנקרא שלושה, להסתלק מהתפיסה שנקראת שלשלת של דג.

כלב ששוהה מזונותיו במעיו שלושה ימים, כי כל דבר שנקלט אצלו הוא נקלט במערכת של שלושה. זה נקרא עמלק "הצילה נא מיד כלב יחידתי". כל תפיסה אפילו מה שאצל סדר אצל שאר בריות זה לא נתפס כשלוש, אצל עמלק הכל נתפס כשלוש, לכן הוא שוהה מזונותיו במעיו ג' ימים.

כשמתגלה אם כן כשאסתר מבקשת לצום ג' ימים לילה ויום וע"י כן היא מסתלקת מהתפיסה שנקראת שלוש, מכאן ואילך ההצלה של הימים האלה היא באופן שאין כאן שלוש אלא יש רק אחד.

זה גילוי של העומק של ה"ימים יצרו ולו אחד בהם" של היום הכיפורים וידוע שיום הכיפורים כפורים, כי בפורים התגלה שאין מהלך של שלושה פורים מגלה פנים פנימיים, שהעבר ההווה והעתיד הוא אחד. איפה מתגלה הפנים שהעבר וההווה והעתיד הוא אחד, הוא מזומן לחיי העולם הבא, כמו שנתבאר פורים כאשר מתגלה סעודה של ימי משתה ושמחה של סעודת פורים, זה אותה סעודה שאדם הראשון היה מתוקן ומוזמן אליה מששת ימי בראשית. "יעשו עץ גבוה חמישים אמה", כלב זמן עיבורו לנ' ימים כמו שהוזכר בהתחלה, מצד כך מהי הסעודה של פורים, זה סעודה של דגים, סעודה של נ"ה, דגים שנקראים נ"ה, סעודה של לויתן של העולם הבא. נהפך מגזירת המן של דגים שבולעים למה שבלעו אותו.

סעודת פורים - מחיית עמלק ע"י גילוי ה"אחד" שלי דעת

אז בעומק מה מונח בסעודת פורים? סעודת פורים מצרפת את הסעודה של אדם הראשון היה מתוקן לסעודה אילו לא חטא, והיא מצרפת את הסעודה דלעתיד לבוא שזה סעודת לויתן. הרי שבעומק, זה

ההוויה היא השלושה שותפים, אז הוא מגלה את ההתחלה של השלושה, הוא מגלה את זה מדעתו ומגלה את זה למי שחכם ומבין מדעתו, שלושה חלקים.

הסוד שנאמר בפורים, בעומק 'נכנס יין יצא סוד', מדובר כאן על סוד פנימי יותר. 'נכנס יין יצא סוד' זה לא סוד של השלושה שותפים שיש באדם, זה הסוד של הבריאה כפי שהיא מגלה את מי שאמר והיה העולם, לא מצד ההצטרפות שלו בדיוקא למציאות הבריאה של שלושה שותפים.

"גם חרבונא זכור לטוב", ונאמר בחז"ל "בונה עולמות ומחריבן", זה מה שחרבונא גילה, הוא גילה את אותו זמן שאין עולם. אז מי נמצא שם? קודם שנברא העולם, היה הוא אחד ושמו אחד. הסוד שמתגלה בפורים הוא הסוד שמעבר להגדרה של שכינה שנעשית שותף לאביו ואימו, אלא זה סוד שמתגלה בסוד שאין אבא ואין אם, ויש שם שכינה.

זה נקרא אסתר. "במות אביה ואימה לקחה מרדכי לו לבת". מה זה "במות אביה ואימה". אסתר היא מגלה את הסתר של האל"ף, זה אסתר, היא מגלה את מקום הסתר של הסוד. לא בסוד סת"ר שהוא ר"ת ראש תוך סוף - זה רק המדרגה התחתונה שמתגלה באסתר. סתר, אומרים רבותינו ר"ת סוף תוך ראש, זה "הקורא את המגילה למפרע לא יצא", מהסוף להתחלה. זה הבחינה התחתונה שבאסתר, שמצד כך היא זימנה את המן לסעודה מצד המדרגה של "מחה תמחה את זה עמלק", אז יש שלושה מדרגות תמיד ראש תוך וסוף. אבל מצד הסתר אל"ף, אסתר מן התורה מניין, הסתר של האל"ף - מצד כך, מתגלה פנים של סוד של אלופו של עולם למעלה מהצטרפות לאביו ואימו, "במות אביה ואימה". זה הסוד של אסתר.

"אין אסתר מגדת את עמה ואת מולדתה". ואיפה העומק שהיא לא מגדת את עמה ואת מולדתה? מלבד פשוטו של פסוק. כי בעומק הוא גילתה את האלופו של עולם שלפני עמה שלפני מולדתה, היא גילתה את האל"ף של ה"אנוכי" שלפני הבי"ת של ה"בראשית".

דברים, וכלפי החלק של ה"מחה אמחה" זה גילוי של סדר של המצוה של מצוה אחת של משתה, של עד דלא ידע.

גילוי ה"אחד" ע"י נכנס יין יצא סוד

ננסה קצת לתת פנים על פי הדברים שנאמרו עד השתא, ל"נכנס יין יצא סוד".

תמיד ההגדרה המשנה בריש פרק שני דמס' חגיגה, יש סדר, מעשי בראשית מעשי מרכבה, עריות - אחד, שניים, שלוש. איך אומרים את הדברים. דבר פנימי נאמר באופן שאומרים אותו ל"מי שחכם ומבין מדעתו". למי שחכם ומבין מדעתו, אפשר לגלות לו סוד. למה? כי המקום שממנו מי שמגלה את הסוד הוא מגלה אותו ממקום הדעת, ולכן הכלי המקבל צריך שיהיה בו שלושה חלקים, חכם, מבין מדעתו, והמעלה אותו בחכמה ובתבונה ובדעת. כל סוד שנאמר תמיד, מהו הסוד שנאמר תמיד? עובר, כמו שנתבאר, מקביל לדגים שלא רואים פני חמה. כלומר עובר זה מאותו מקום שהוא מגיע מהשורש של הסוד שהוא שורש היצירה של האדם, שורש היצירה של האדם היא ממקום ההתחלה של השלוש, של האביו אימו ושכינה, משם הוא נוצר. סוד - ההגדרה שלו היא תחילת שורש ההוויה של הדבר. הוא הסוד הפנימי ביותר שיש. ככל שהדבר מתרחק מנקודת השורש, הוא כבר עוד פחות סוד עוד פחות סוד ועוד פחות סוד.

מהו סוד, בתפיסה הפנימית של הסוד? שורש ההתחלה של כל דבר הוא סוד. מלשון הפסוק "והחכמה מאין תימצא, דע מאין באת". ה"מאין" הזה, הוא הסוד. כאשר שורש יצירת האדם הוא באופן של שלושה שותפים יש באדם, אז מה הסוד הפנימי ביותר שמונח באדם? ההצטרפות של השכינה לאביו ולאימו, זה הסוד שהאדם משיג תמיד, למי שמשגי סוד. על הסוד הזה נאמר, למי מגלים אותו? ל"חכם מבין מדעתו". מדוע מגלים אותו לחכם ומבין מדעתו? כי מי שמגלה את הסוד - ואת הסוד שהוא מגלה - איזה סוד הוא מגלה? את ראשית תחילת ההוויה של הדבר, זה הסוד. הראשית ההתחלה של

זה אותו שער שנקרא שער הנ' שלא ניתן למשה. משה בחינת דעת, השער הנ' הזה לא ניתן למשה כי הוא למעלה מהדעת, זה הגילוי של הדגים שנקראים נ"ה, נ' - שער הנ' שמכוחו מתגלה ההצלה של חודש אדר שהוא מזל דגים.

פורים מגלה את מה שלא נמסר למשה. "הדר קבלוה בימי אחשוורוש מאהבת הנס". הוא מגלה מעבר למה שנאמר "משה קיבל תורה מסיני". כשמתגלה "הימים האלה" שהם ימי הפורים, "הדר קבלוה" - הרי לא "הדר" כוונת הדבר שמקבלים את אותו דבר בדיוק, מעמד הר סיני ליראה, "למען תלמדו ליראה אותי כל הימים". גילוי של פורים מאהבת הנס. ובלשון אחר, במתן תורה התגלה "משה קיבל", התגלו מ"ט דברים. בפורים התגלה השער הנ' שלא התגלה למשה. זה המקום של המלחמה של 'כלב' שעיבורו לנ' ימים. כאן היה מלחמה של עמלק המן מול כנסת ישראל.

כשסבר המן שזה חודש שמת בו משה רבנו, אז הם נופלים למ"ט פנים טמא ואז הוא יפיל אותם גם לנ'. אבל בעומק, "בלילה ההוא נדדה שנת המלך" - זה מלכו של עולם. אז מה התגלה באותו לילה? "לילה אמר עורה גבר", שם מלאך שממונה על ההיריון, אומרת הגמרא לילה שמו. "בלילה ההוא נדדה שנת המלך", התגלה שההיריון לא מתחיל ממקום העיבור של "דע מאין באת מטיפה סרוחה", שעליה נאמר בעומק שלושה שותפים יש באדם, אלא "בלילה ההוא נדדה שנת המלך" מתגלה ה"דע מאין באת".

אין זה האל"ף של ה'סתר', אל"ף של אסתר. זה מתגלה בנ' של האין. ששם מקום ההצלה, של השער הנ' שלא ניתן למשה, אלא מתגלה ע"י הקב"ה בפורים. מתגלה שהעוברים והדגים שלא רואים פני חמה, שזה "פני משה כפני חמה", זה שורש עומק ההצלה שמתגלה בימי הפורים. כל עובר נקרא בעומק 'עובר' - מקום מעבר, "עוברי בעמק הבכא".

פורים מגלה "הימים האלה לא יעברו מתוך היהודים". למה הם "לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם"? הם לא יעברו מתוך היהודים כי זה

זה נקרא סתר אל"ף, המדרגה של אסתר.

"נכנס יין יצא סוד". הסוד שמתגלה בפורים הוא לא הסוד של המדרגה של הג' שותפים שיש באדם. הסוד של ג' שותפים שיש באדם, זה האור שמתגלה ביום הקדוש יום הכיפורים, "תבוא האם ותקנח צואת בנה". אז מצד כך אדם הראשון חטא, "המין העץ אשר אמרתי לבלתי אכול ממנו אכלת", לאחר מכן חוזר המהדורה בתרא של אותו חטא - חטא העגל, אז מתגלה שמי צריך לבוא ולנקות את אותה צואה, "תבוא האם ותקנח צואת בנה". אבל במקום שנאמר "כי אבי ואימי עזבוני, במות אביה ואימה" מתגלה כאן פנים אחרות של המדרגה העליונה יותר של הסתר אל"ף, זה הסוד הפנימי של המשתה ושמחה שמתגלים בימי הפורים.

"צומו עלי שלושה ימים לילה ויום ואף אני ונעורותי אצום כן", עומק המציאות של האל"ף שמתגלה זה אותו מציאות שמעבר לגדרי ההשגה של נברא. זה הגילוי של אין עוד מלבדו קודם שנברא העולם היה הוא אחד ושמו אחד.

גילוי השער הנ' פורים

לפי זה להבין עכשיו את העומק. כיון שנפל הפור על ירח שמת בו משה רבנו, שמח שמחה גדולה. אומרים חז"ל, נ' שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחת, שנא' "ותחסרהו מעט מאלוקים". בירח שמת בו משה רבנו, מתגלה הסתלקות של משה רבנו. ובהסתלקות של משה לא ידענו מה היה לו. ואז מה מתגלה? יש פעמים שבשעה שמסתלק משה רבנו אז נופלים מהמ"ט פנים טהור חס ושלוש מהמ"ט פנים טמא. נ' שערי בינה נבראו בעולם כולן ניתנו למשה חסר אחת, הוא מגלה את המ"ט פנים טהור לסלק את המ"ט פנים טמא, אפשר לגלות את הצד השני.

אבל בעומק בשעה שמת משה רבנו והסתלק המ"ט פנים, אז מתגלה בעומק השער הנ' שלא ניתן למשה אלא נשאר להקב"ה. "יעשו עץ גבוה חמישים אמה",

הבא, זה הסעודה שהוא מתוקן לסעודה שהוא קודם החטא והוא מתוקן לסעודה של סעודת לויתן. בהווה אנחנו נמצאים בעולם שיש בו חטא, בעבר קודם החטא ובעתיד אין חטא. פורים מגלה את ה"ולא יעבור" שאתה עבר הוא עדיין הווה והוא גם מצורף לעתיד, אז אין מציאות של עבירות באותן זמנים.

בלשון אחר והיינו אך. הגמ' הרי אומרת שיש חילוק בין דג טהור לדג טמא. לבד מה שדג טמא אין לו את הסימני טהרה סנפיר וקשקשת, קשקשת בוודאי אין פה. אומרת הגמ' דג טהור יש לו שדרה, דג טמא אין לו שדרה. אבל מאידך אומרת הגמ' שדרו של דג מי שאוכל אותו הוא מביא אותו לידי תחתונות. כל שדרה בצורת אדם ח"י חוליות שבשדרה ברכת שמונה עשרה אחד מהגבלות שתיקנו את זה לח"י חוליות שבשדרה.

תמיד סדר הדבר של "דע מאין באת מטיפה סרוחה", מאיפה מתגלה הטיפה סרוחה, כי היא עברה את הח"י חוליות שבשדרה והתגלתה למטה. כשמתגלה בעומק שהמן ביקש לגזור גזירה על כנסת ישראל להשמיד להרוג ולאבד, הוא שמח שמחה גדולה שנפל בחודש אדר, אפילו שזה יהיה דג טהור אבל השדרה שלו מביא לידי תחתונות, מצד כך היצירה של הטיפה מגיעה ממקום של הסתלקות כי היא מביאה את האדם למקום השפל. הגמ' מגדירה בהלכות טריפות שדגים מוגדרים שיש בהם מיעוט דחיותא, יש בהם מעט חיות כלפי דיני טריפות בשונה מבהמה. יש בהם מעט חיות, כי ח"י חוליות שבשדרה של דג אפילו שהוא טהור הם מביאים לידי תחתונות, אז מונח בו נקודה של מיעוט חיות. מצד כך אומרת הגמרא בבבא בתרא שדגים פרוצים הם. מאיפה הם פרוצים, כי הטיפה של ח"י חוליות שבשדרה זה מביא אצלם לידי תחתונות לכן הם פרוצים.

מהנקודה הזו שמח המן, שמזל של דגים זה יפיל

לא מתגלה המדרגה של עובר של "דע מאין מבאת מטיפה סרוחה", כיון שסרח אדם הראשון שקעה עליו חמה, אלא מתגלה "דע מאין באת" לא מטיפה סרוחה, אלא מאין באת, ממה שקדם לחכמה - מאין תימצא, משם באת! מצד כך מתגלה כאן של עיבור חדש. כאן מתגלה ההצלה, של הסילוק של החרון אף שהיה בפורים.

"ישנו עם אחד", דרשת חז"ל כידוע "ישנים מן המצוות". אם הם ישנים מהמצוות אז מה מתגלה בהם? העבירות. אבל כשמתגלה אצל הקב"ה תיקון של העובר של העבירה, מתגלה השורש של למעלה ממקום היצירה של השלושה שותפים. מאיפה בא עומק האדם חוטא? "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אימי", לכן מונח באדם חטא. כשמתגלה "אבי ואימי עזבוני", כשמתגלה "במות אביה ואימה", אז מתגלה השורש שלמעלה מסיבת החטא של כל אדם. סיבת החטא באיתגליא של כל אדם "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אימי", ולכן "יצר לב האדם רע מנעוריו" בהתגלות מחמת שלילה אמר עורה גבר, מקום של יללה. מצד כך יין, אומרת הגמ' או שהיין מביא יללה לעולם, וזה מצד הקלקול של "לילה אמר עורה גבר", לשון עורה, לשון היריון, ולשון ארור. אבל מצד ההתגלות העליונה, אז מתגלה כאן הפנים הפנימיות, של ה"אביו ואימי עזבוני, ובמות אביה ואימה", אז אין כאן את "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אימי", אז מתגלה שאין שורש לעבירה, ומצד כך מתגלה שהקב"ה מציל את כנסת ישראל אפילו שהם ישנו מהמצוות.

לעומק ההארה שמתגלה בימי הפורים הוא שמתגלה האור כביכול שמצידו יתברך שמו אין הסתר אין חושך, אין העלם. "נכנס יין יצא סוד", הסוד שמתגלה בימי הפורים הוא הסוד של אותו מקום פנימי שאין מציאות של עבירות. זה אור דעולם הבא, ואור דקודם החטא.

לתבאר שפורים מצרף את קודם החטא והעולם

אם הוא מגלה רק מדרגה של תורה, זה "תלת קשרין מתקשרין דא בדא, קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל", אז שתיית היין שהוא שתה הוא עדיין בתוך מדרגת עמלק, של שלושה, של הדגים מצד התפיסה התחתונה שבהם, שהולכין כשלשלת ביים. ומצד כך, היין הביא אותו רק "לתלת קשרין מתקשרין", ואז יש לו רק יותר גילוי של אורייתא ותו לא.

אבל מצד הפנים הפנימיות של פורים, "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע", אז לאיפה זה מביא אותו? ל"לית מחשבה ביה תפיסה ביה כלל". אז מה הסוד שמתגלה לו שם? לא הסוד של "קודשא בריך הוא ישראל ואורייתא" שהם "תלת קשרין מתקשרין דא בדא", אלא מתגלה לו הסוד של ה"אחד", של "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", של "ויאמר אלוקים יהי אור".

ל"יהודים הייתה אורה" - איזה אורה? אורה שנאמר ביום ראשון "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד". אורה שנאמר עליו "אור חדש על ציון תאיר". אור שנאמר בו "אדם הראשון צופה מסוף העולם ועד סופו". זה אור של מדרגה שמתגלה ה"אחד", זה האור של "ליהודים הייתה אורה", על זה נאמר אורה זו תורה.

אבל זה אורה באופן של אור שיש יחידו של עולם, ומשם משתלשל ההשגה של התורה. זה לא ההארה של מציאות שמעיקרה הוא נמצא עדיין במדרגה של שלשלת, אלא זה מדרגה שהוא דבוק באין שלמעלה מהחוכמה, ומשם מתגלה החכמה.

העבודה הפנימית היא להגיע ל"צור לבבי וחלקי הוויה", למקום הפנימי הנעלם במעמקי הנפש, ששם האדם מכיר הכרה פנימית את מציאות הבורא יתברך שמו. (פורים_032_בירור.ארבע.מצוות.פורים.תשע"ג)

את בני ישראל. כל זה הני מילי שמגיעים למקום של שורש הסוד, של שלושה שותפים באדם של "דע מאין באת, מטיפה סרוחה", "שלושה שותפים יש באדם". אבל כאשר מגלים את מקום השורש של הטיפה שבמוח, ויתר על כן בשורשה של "והחמה מאין תמצא" כמו שנתבאר השתא, שם אין את האופן של ההשפלה של הדג שהשדרה שלו מביאה לידי תחתונות. שם דייקא נאמר בדגים "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין, שעולין למעלה מן העין" - לאיפה הם עולים למעלה מן העין? הם עולם ל'אין' באל"ף, ולא עין בע"ן.

נ"כנס יין יצא סוד", מילת י"ן ומילת סו"ד בגימטריא שבעים. בפורים מה מתגלה ביין? לא השבעים שביין, של "עולה עין למעלה מהעין", אז מה מתגלה הסוד בפורים? כל מה שאומרת הגמ' "נכנס יין יצא סוד", יין בגימטריא שבעים - זה יין של כל השנה כולה, ששלושה שותפים יש באדם. אסור לקדש את האישה עד שיראנה בעיניו, ומצד כן נכנס יין יצא סוד, סוד בגימטריא שבעים. זה השורש של ההכנה שדובר לעיל - של כ' נ', שזה השבעים של היין בחיצוניות.

אבל מצד פנימיות ההארה של פורים, של ה"מחה אמחה", האל"ף של "אמחה", שזה אלופו של עולם, מצד כך מה שמתגלה בסוד של היין "נכנס יין יצא סוד", זה לא השבעים שביין, אלא הסוד שמתגלה ביין, זה עומק ההכרה באלופו של עולם. זה ההבדל בין כל השנה כולו יין במדרגה של יין שמתגלה בפורים.

התכלית של נכנס יין יצא סוד פורים - לגלות ההויה שנפס

ח"ייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע" - עכשיו להבין ברור, זה לא כמו שתופסים כפשוטו שבשעה שהוא יהיה מבוסס הוא יגלה עוד דברי תורה. כשהוא יהיה מבוסס, הוא יגלה הכרה פנימית של מי שאמר והיה העולם, של אלופו של עולם.